ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1873. — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΙΕ'.

Ο ΜΟΝΟΗΜΕΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ σελ. 12).

Τὸ γεῦμα ἦτον ἀξιολογώτερον τοῦ προγεύματος. Ὁ Γουλλιέλμος ἔπεσεν εἰς τὰ φαγητὰ μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν. Ἔδειξε δὲ μεγάλην χαρὰν ὅτι εἶδε πάλιν τὴν Γοδελίβην, ἤτοι τὴν ἀμφίπολον ἥτις παρίστα τὸ πρόσωπον τῆς βασιλίσσης. Τὴν ἔκαμε δὲ καί τινας ἐρωτικὰς φιλοφρονήσεις, ἀλλ' εἴτε διὰ τὸ ἡγεμονικόν της ἦθος καὶ τὰ λαμπρά της φορέματα εἴτε διὰ τὴν σύγχυσιν τῶν ἰδεῶν του δὲν ἐτόλμησε μήτε νὰ ἐγγίσῃ κἂν τὴν χεῖρά της. Μετὰ τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον διήρκεσε πολὺν καιρόν, μεγαλοπρεπὴς χορὸς ἐδόθη, ὅστις καὶ ἔφερεν εἰς μεγαλειτέραν ἔκπληξιν τὸν Γουλλιέλμον. Ἐθέλχθη δὲ μεγάλως διὰ τὴν συντροφίαν, τὴν πολυτέλειαν, τὴν μουσικήν, τὸν ὡραῖον ἦχον καὶ τὴν ἡδονικὴν καὶ εὐάρεστον ἀτμοσφαῖραν εἰς τὴν ὁποίαν ηὑρίσκετο. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ὁ νοῦς του ἦτον εἰς τὴν Γοδελίβην, καὶ τόσον ἦτο κυριευμένος ἀπὸ αὐτήν, ὥστε καὶ ἐκείνη ἔμεινεν εἰς μεγάλην ἀπορίαν.

Τὰς ἑπτὰ τὸ ἑσπέρας ἀφηρπάχθη ὅλως διόλου ὁ Γουλλιέλμος πλέον, διότι τὸν ἔφερον εἰς μεγαλοπρεπεστάτην τράπεζαν, ὅπου μεταξὺ διαφόρων πολυτελῶν ἀνθέων, τὸν εἶχον προετοιμάσειν ἀξιόλογον δεῖπνον. Ποτὲ ὁ Γουλλιέλμος δὲν εἶχεν ὑποψιασθῆ τοιαύτας εὐθυμίας.

Εἰς τὰ προηγούμενα συμπόσια δὲν τὸν ἔδωσαν πολὺν οἶνον· εἰς τοῦτο ὅμως Φίλιππος ὁ ἀγαθός, ὅστις εἶχε τοὺς σκοπούς του καὶ ὅστις διεσκέδασε πολύ, διώρισε κρυφίως νὰ τον δώσωσιν ἀρκετὸν οἶνον, ὥστε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν ἐμέθυσαν καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν ὕπνον πάλιν, ὅτε ἐκτύπων ἕνδεκα ὧραι, καὶ ἤρχισε νὰ ρουχαλίζῃ τόσον δυνατὰ καθὼς ὅτε τὸν ηὗρον κάτωθεν τοῦ δένδρου. Τοῦτο δὲ ἐπρόσμενε καὶ ὁ Φίλιππος. Τὸν ἐνέδυσε πάλιν τὰ πρῶτά του φορέματα καὶ ἐπρόσταξε νὰ τὸν ὑπάγωσιν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Ἡ Ἰσαβέλλα ὅμως, ἥτις διεσκέδασε πολὺ μὲ τὸν νέον τοῦτον, ἔλαβε συμπάθειαν καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν ὑπάγωσι τοὐλάχιστον εἰς τὴν κλίνην του. Ἡ ἐπιθυμία της ἔγεινεν. Ἀφοῦ δὲ παρέλαβον τὸν Γουλλιέλμον μὲ τὰ φορέματά του οἱ δύο ἀξιωματικοί, ἐνδεδυμένοι καὶ αὐτοὶ ὡς χωρικοί, τὸν ἔφερον εἰς τὸν οἰκόν του καί, ἐξυπνίσαντες τὴν γραῖαν μητέρα του,

Ἰδοὺ τὴν εἶπον, ὁ υἱός σου, τὸν ὁποῖον ηὕρομεν εἴς τι δένδρον, καὶ σὲ τὸν ἐξαναφέραμεν — Καὶ τὸν ἔδαλον εἰς τὴν κλίνην του. — Σᾶς ὑπερευχαριστῶ, καλοὶ κύριοι, εἶπεν ἡ γραῖα· λείπει ἀπὸ προχθὲς, καὶ ἀκόμη ἴσως καὶ σήμερον ἤθελα τὸν ἔχει χαμένον.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν ὁ Γουλλιέλμος ἐξύπνησε μίαν ὥραν μετὰ τὸν ἥλιον εἰς τὴν μετρίαν του κλίνην, εἰς τὸν τατεινόν του οἰκίσκον. Ἡ ἔκπληξις, τὴν ὁποίαν εἶχε δοκιμάσει τὴν προλαβοῦσαν ἡμέραν, μετεβλήθη εἰς βαθυτάτην θλίψιν. Εὐκόλως συνειθίζει τις εἰς τὴν εὐτυχίαν. Ἔτριψε τὰ ὀμμάτιά του, ἐζήτησε τὰ χρυσᾶ του φορέματα καὶ τὰ μεταξωτὰ παραπετάσματα, ἐφώναξε τὸν ἀρχιοινοχόον του, τὸν ἱματιοφύλακά του, τοὺς ἄλλους του ἀξιωματικοὺς, τοὺς προθύμους του ὑπηρέτας καὶ τὴν βασιλίσσαν του.

Μὲ μεγάλην τῆς μητρός του ἔκπληξιν ἐζήτησεν εἰς τὸ μαυρισμένον ἔδαφος καὶ τοὺς βρωμισμένους τοίχους τοῦ δωματίου του νὰ εὕρῃ τὰς εὐαρέστους ζωγραφίας καὶ τὰς λαμπρὰς εἰκονογραφίας, ἀλλὰ μόλις μετὰ μίαν ὥραν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτον ὁ ἐμβαλωματὰς τῶν ὑποδημάτων Γουλλιέλμος, καὶ ὅτι δὲν ἦτον οὔτε ἡγεμὼν οὔτε δοὺξ οὔτε κόμης, ὅτι ἡ ἀκριβή του σύζυγος ἦτον ἀπάτη τῆς φαντασίας του, καὶ, διὰ νὰ καθησυχάσῃ τέλος τὴν ταραχὴν τῆς μητρός του, εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι εἶδεν ἀξιόλογον ὄνειρον. Ἐδοκίμασε δὲ μέγαλον ἀγῶνα ἕως οὗ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν. Ἐστέναζε συλλογιζόμενος ὅσα διὰ μίαν στιγμὴν εἶχεν ἀπολαύσει καὶ ἔκλαιεν ἀναπολῶν ὅ τι εἶχεν ἰδεῖν· ἀλλὰ τέλος ἐσηκώθη. Μόλις δὲ ἦλθεν εἰς τὸ ἔργον του καὶ οἱ γείτονες τὸν ἔφερον ἀμέσως δουλείαν.

—Ἔλα! χθὲς ἤμην τρελλός. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γουλλιέλμος. Καὶ ὑπῆγε διὰ νὰ φιλήσῃ τὴν μητέρα του. Συγχώρησέ με ἂν ἐξεμωαλίσθην, εἶπεν· ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τις παρόμοιον ὄνειρον.

—Εἰπέμε μ' ὅλον τοῦτο· υἱέ μου, ποῦ ἐπέρασες χθές;

—Δὲν ἐξεύρω τίποτε. Καὶ ἐνῷ ἤθελε νὰ ἀρχίσῃ νὰ διηγηθῇ τὸ συμβάν του, παρετήρησεν εἰς γωνίαν τινὰ τὰς εἰκοσιπέντε φιά-

λας, αἵτινες ἀμέσως ἀνεπόλησαν εἰς τὸν νοῦν του τὰ περιστατικὰ τῆς βασιλικῆς του ζωῆς.

—Πόθεν ἐστάλησαν αἱ φιάλαι αὗται; ἠρώτησεν.

—Ἄ! Θεέ μου! Σύ υἱέ μου, μ' ἔκαμες τόσον νὰ ἀπορήσω μὲ τὰ καμώματά σου, ὥστε ἐλησμόνησα νὰ σὲ εἴπω ὅτι αἱ φιάλαι αὗται εἶνε εἴκοσι πέντε φιάλαι ἀξιολόγου οἴνου τῆς αὐλῆς, τὰς ὁποίας σὲ ἔστειλεν ὁ ἡγεμών μας Φίλιππος ὁ ἀγαθός, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς νὰ πολυετῆ, καί, πρᾶγμα πολὺ παράξενον! ἀκόμη διακόσια ὡραῖα φλωρίκ νέα. Μήπως κατὰ τύχην ἐδιώρθωσες τίποτε τοῦ βασιλέως;

Ὁ Γουλλιέλμος εἰς τὴν ὁμιλίαν ταύτην ὠχρίασε καὶ ἔμεινεν ὡς πέτρα.

—Δὲν καταλαμβάνω πλέον τίποτε, εἶπε μὲ σφοδρότητα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γουλλιέλμος καὶ δὲν εἶμαι. Εἶμαι ὁ κόμης τῆς Ὁλλανδίας καὶ εἶμαι καὶ πτωχὸς ἐμβαλωματᾶς ὑποδημάτων. Τὰ ἔχασα τῳόντι! ἀλλ' ἂς ῥουφήσωμεν ἀπὸ τὸν οἶνον τοῦτον.

Χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι οἱ λόγοι καὶ ἡ ἀνησυχία του ἐτάρασσον τὴν μητέρα του, ἐπίασε τὴν φιάλην καὶ τὴν ἔφερεν ἕως εἰς τὴν μέσην. Ὅ,τι χθὲς καὶ σήμερον! εἶπε μὲ ζωηρότητα. Μὴ φοβῆσαι, μῆτέρ μου, δὲν ἐτρελλάθην ἀκόμη. Ἀλλὰ μὲ ἠρώτησες τί ἔκαμα χθές. Ἤμην μαγευμένος, διότι ἐγὼ σὲ ἔστειλα ὅλα ταῦτα. Δὲν πειράζει! Διακόσια φλωρία καὶ αἱ εἰκοσιπέντε φιάλαι. Πολλὰ καλά.

Ἡ ἀθλία μήτηρ του ἐφαντάσθη ὅτι ὁ υἱός της ἐπαραλήλει διότι ἦτον νηστικός. Ἡτοίμασεν εὐθὺς τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἐφάνη κατά τι νόστιμον, διότι ἐμύριζε ἀπὸ τὸν οἶνον τῆς αὐλῆς. Πάντοτε ὅμως ἔφευγον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Γουλλιέλμου τοσοῦτον παράξενοι λόγοι, ὥστε ἕως τὸ βράδυ κατήντησε νὰ τὸν νομίσωσιν ὡς τρελλὸν εἰς τὴν συνοικίαν του. Ἐπροσπάθει μεγάλως νὰ κρύψῃ τὴν καρδίαν του, ἀλλ' αἱ ζωηραὶ ἐνθυμήσεις τῆς προλαβούσης ἡμέρας δὲν τὸν ἔφευγον διόλου ἀπὸ τὸν νοῦν.

Μετὰ τὸ τέλος ἑνὸς μηνὸς ἐσυλλογίσθη τὸ σιτηρέσιον τῶν ἑκατὸν φλωρίων, τὸ ὁποῖον ἀπετέλει μέρος τῆς ὀπτασίας του, ἀλλὰ μὲ θαυμασμόν του εἶδεν ὅτι δὲν ἔγινε λόγος περὶ τούτου.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ διεκηρύχθη ὅτι ὁ ἡγεμὼν καὶ ἡ αὐλή του (οἵτινες τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸ συμβάν του τοῦτο εἶχον ἀναχωρήσει διὰ νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰς πόλεις τῆς Φρισίας καὶ Νορθολλανδίας) ἐπανῆλθον. Ἔτρεξε λοιπὸν καὶ αὐτὸς μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ παρατηρῶν μετὰ τοῦ Φιλίππου τοῦ ἀγαθοῦ πολλὰ ὑποκείμενα τὰ ὁποῖα ἐφαίνετο ὅτι ἐγνώριζεν, ἔπεσε πάλιν εἰς τὴν πρώτην του ἀμηχανίαν.

Ἦλθεν ἡ κυριακή. Ὑπῆγε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ παρεκκλησίου τῆς αὐλῆς. Ἐκεῖ δὲ ἀπήντησε κατὰ πρόσωπον τὴν Γοδελίβην Ἀνετριχίασε ὅτε τὴν ἴδε, διότι ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἠπατᾶτο. Τὸν ἐράνη δὲ ὅτι καὶ αὐτὴ τὸν εἶχεν ἀναγνωρίσει καὶ ὅτι ἠρυθρίασεν. Ἀλλὰ μὴ τολμῶν νὰ τῇ λαλήσῃ, ηὐχαριστήθη νὰ τὴν ἀπολουθήσῃ δειλῶς ἕως τὰς μικρὰς κλίμακας τῶν μεγάλων δωματίων, ὅπου αὕτη εἰσῆλθε. Χίλιαι συγκεχυμέναι ἰδέαι ἐμβῆκαν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Γουλλιέλμου.—Δὲν εἶνε λοιπὸν χίμαιρα, εἶπε· κατ' ἀλήθειαν εἶμαι εἰς τοὺς ὄνυχας τινὸς μάγου.

Πιθανὸν εἶνε ὅτι ἡ Γοδελίβη ἀνέφερεν εἰς τὴν κυρίαν της περὶ τῆς ἐνταμώσεως ταύτης, ἢ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ βασιλέως, οἵτινες παρετήρησαν τὰ συγκεχυμένα κινήματα τοῦ Γουλλιέλμου, εἶπόν τι εἰς Φίλιππον τὸν ἀγαθόν. Ὁ ἡγεμὼν οὗτος τόσον διεσκέδασε μὲ τὸν πτωχὸν ἐμβαλωματᾶν τῶν ὑποδημάτων, ὥστε ἀμέσως τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του, καὶ τῷ ἦλθε μάλιστα εἰς τὴν μνήμην ὅτι τὸν ὑπεσχέθη σιγὰ μικρόν τι σιτηρέσιον, πλὴν καὶ ὅτι δὲν τὸ ἐνθυμήθη κἄν. Ἐπρόσταξε δὲ εὐθὺς νὰ τὸν φέρωσιν ἐνώπιόν του.

Δὲν ἐδοκίμασαν διόλου κόπον νὰ εὕρωσι τὸν Γουλλιέλμον, διότι ἦτο καρφωμένος εἰς τὸν στύλον ὅπου προ ἡμισείας ὥρας ἔχασεν ἐκ τῆς ὄψεως τὴν κυρίαν τῆς καρδίας του.

Ὁ ἡγεμὼν ἐδείκνυεν ἐσωτερικήν τινα χαρὰν συλλογιζόμενος ὅτι ἔμελλε νὰ ἐξανα ἴδῃ πάλιν ἐκεῖνον ὃς ὁλόκληρον ἡμέραν ἔλαβε τὴν θέσιν του. Ἐδιώρισε δὲ νὰ τὸν περιφέρωσιν εἰς τὰ δωμάτια ὅπου εἶχε κάμει τὸν ἡγεμόνα. Ὁ Γουλλιέλμος ἀνεγνώρισεν ὅλα καὶ ἔδειξε τοσοῦτον μεγάλον θαυμασμόν, ὥστε Φίλιππος ὁ ἀγαθὸς διεσκέδαζε σχεδὸν καὶ τώρα καθὼς καὶ τὴν πρώτην φοράν. Ἐν τούτοις δὲ ἐνέδυσαν τὴν πανοῦργον Γοδελίβην ὡς ἡγεμονίδα πάλιν.

Ὁ Γουλλιέλμος ἀμέσως ὅτε τὴν εἶδεν ἐφώναξεν.

—Ἄ! ἂν ἔχητε σκοπὸν νὰ μοῦ τὴν πάρητε πάλιν, δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ τὴν δείξητε.

Ἡ τόσον εἰλικρινὴς καὶ τόσον ἄδολος ὁμολογία τοῦ Γουλλιέλμου ἐφάνη ὅτι ἔκαμεν ἐντύπωσιν τινὰ εἰς τὴν νέαν κόρην. Ἄλλως δὲ καὶ ὁ Γουλλιέλμος εἶχεν ὡραῖον ἀνάστημα καὶ εὐάρεστον φυσιογνωμίαν. Ἐνῷ δὲ ὅλως σύννους ἤρχιζε νὰ ἐννοῇ τὸ ὄνειρόν του, καὶ νὰ φανταζῆται ὅτι ἴσως ἠθέλησε νὰ τὸν παίξῃ ὁ ἡγεμών του, ὁ ἀγαθὸς ὅστις τὸν παρετήρει τὸν εἶπε μειδιῶν.

Σὲ ἀρέσει λοιπὸν καλλίτερα ἐδῶ παρὰ εἰς τὸ δένδρον;

Ἄ! Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ψελλίζων ὁ Γουλλιέλμος ὡς νὰ ἐκτυπήθη ἀπὸ αἰφνίδιον κεραυνόν...

Καλὰ λοιπὸν, ἐπρόσθεσεν ὁ ἡγεμὼν, ἐμπορεῖς νὰ μείνῃς ἐδῶ, καὶ ὁ ἱματιοφύλαξ μας, τὸν ὁποῖον βλέπεις, θέλει σὲ δώσειν ἀμέσως ὑπούργημα εἰς τὸ ἀνάκτορόν μου.

Ὁ Γουλλιέλμος ἔρριψε τὰ ὀμμάτιά του εἰς τὸν ἱμματιοφύλακα καὶ ὠπισθοδρόμησεν ὀλίγον ἀναγνωρίζων ἐκεῖνον ὅστις τοῦ εἶχε δώσει τὸ χρυσοῦν καὶ βελουδένιον βρακίον, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Ὡς δὲ πρὸς τὴν νέαν ταύτην κόρην, εἶπεν ἀκόμη ὁ ἀγαθὸς δοὺξ δεικνύων τὴν Γοδελίβην, ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὴν ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ σύζυγός σου.

Ἐπειδὴ ἐξεύρω ὅτι στέργει, εἶπεν ἐμβαίνουσα εἰς τὸ μέσον ἡ ἐκ Πορτογαλλίας Ἰσαβέλλα, τὴν δίδω διὰ προῖκα δύο χιλιάδας φλωρία· καὶ ἀπὸ μέρους σας Μεγαλειότατε, ἐλπίζω ὅτι θέλει πάρει διπλοῦν τὸ σιτηρέσιον, τὸ ὁποῖον τῷ ὑπεσχέθης.

Δὲν ἐμπορῶ νὰ ἀποκριθῶ τίποτε, Κυρία μου. ἀπεκρίθη ὁ δοὺξ.

Ἡ Γοδελίβη ἔδωσε τὴν χεῖρά της εἰς τὸν Γουλλιέλμον, ὅστις ἔτρεμεν ἐκ τῆς χαρᾶς του. Τὸν ἐνέδυσαν εἶδος φορέματος ἀνάλογον μὲ τὸ νέον του ὑπούργημα, καὶ μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας ἐνυμφεύθη εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς αὐλῆς τὴν ἀγαπητήν του Γοδελίβην.....

Ἕκαστος τὸ ἐπάγγελμά του καὶ αἱ χῆνες θὰ φυλάττωνται καλῶς.

—

Θερινήν τινα ἡμέραν ὁ Μαξιμιλιανὸς Ἰωσὴφ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, ἐνδεδυμένος λίαν ἁπλᾶ, ἀνεγίνωσκε καθήμενος εἰς τὸ ἐν Τεγερνσέῃ ἄλσος του.

Ὁ καύσων ἦτο τόσον ὑπερβολικός, τὸ μέρος τόσον μονῆρες καὶ τόσον ἥσυχον, ὥστε αἰσθανόμενος τὰ βλέφαρά του νὰ κλείωσιν, ἀπέθεσε τὸ βιβλίον ἐπὶ τοῦ θρονίου καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἐξυπνήσας μετ' ὀλίγον, ἀπεφάσισε νὰ ἀποδιώξῃ τὸν ὕπνον διὰ περιπάτου.

Ὁ δρόμος του, ἀπομακρύνων αὐτὸν πάντοτε περισσότερον ἀπὸ τοῦ ἄλσους, τὸν ἔφερεν εἰς τοὺς λειμῶνας, οἱ ὁποῖοι δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐκτείνονται πρὸς τὴν λίμνην. Φθάσας ἐκεῖ, ἐνεθυμήθη τὸ βιβλίον του τὸ λησμονηθὲν ἐπὶ τοῦ θρονίου. Μὴ θέλων ἐν τούτοις νὰ ἐπιστρέψῃ, ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τινα ὅστις διὰ τῆς ὁδηγίας του νὰ ὑπάγῃ νὰ τῷ τὸ ζητήσῃ· ἀλλὰ δὲν εἶδεν εἰ μὴ παιδίον σχεδὸν δωδεκαετές, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττεν ἀγέλην χηνῶν.

Φίλε μου, τῷ εἶπε πλησιάζων, ἐπὶ τοῦ δεῖνος θρονίου τοῦ ἄλσους εὑρίσκεται ἓν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησα ἐκεῖ· πήγαινε νὰ μᾶς τὸ φέρῃς, καὶ θὰ ἔχῃς ἓν φιορίνιον (σχεδὸν δύο φράγκα) δι' ἀμοιβήν.

Τὸ παιδίον μὴ ἀναγνωρίσαν τὸν βασιλέα, ἔρριψε βλέμμα δυσπιστίας ἐπὶ τοῦ σωματώδους κυρίου, ὁ ὁποῖος ἐπρόσφερεν ἐν φιορίνιον διὰ μίαν τόσον μικρὰν ὑπηρεσίαν· τοῦτο τῷ ἐφαίνετο ἀπίστευτον.

—Δὲν εἶμαι βλάξ, τῷ εἶπε, στρέφον τὰ νῶτα.

—Τί πρᾶγμα σὲ κάμνει νὰ νομίσῃς ὅτι θέλω νὰ σὲ περιπαίξω; ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς μειδιῶν, ὁ ὁποῖος εὐχαριστεῖτο βλέπων τὴν εὐπρόσωπον καὶ ἔξυπνον φυσιογνωμίαν τοῦ παιδίου.

—Τὸ ὅτι προσφέρετε ἓν φιορίνιον διὰ μίαν τόσον μικρὰν ὑπηρεσίαν· τὰ χρήματα δὲν κερδίζονται τόσον εὐκόλως. Ἐκεῖνοι ἐκεῖ κάτω, ἐπρόσθεσε δεικνύον διὰ τοῦ δακτύλου του τὴν βασιλικὴν ἔπαυλιν, μᾶς ἐκλαμβάνουν ὡς ἀνοήτους· καὶ σεῖς μὲ φαίνεσθε ὅτι εἶσθε τοιοῦτος.

—Καὶ ἂν τοῦτο ἀληθεύῃ; ἰδοὺ λάβε τὸ φιορίνιον προηγουμένως. Τρέξε τώρα νὰ μοὶ φέρῃς τὸ βιβλίον μου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου ἔλαμψαν ἀπὸ χαρὰν εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀργυροῦ νομίσματος. Φεῦ! δὲν ἐκέρδιζε σχεδὸν περισσότερα, φυλάττον τὰς χῆνας ὁλόκληρον ἔτος· ἐν τούτοις ἐδίστασε.

—Λοιπὸν τί περιμένεις; εἶπεν ὁ βασιλεύς.

Τὸ παιδίον ἀνεσήκωσε τὸ βαμβακερὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του καὶ ἔξυσε τὸ ὠτίον του.

Ἐπεθύμουν πολύ, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν τολμῶ· ἂν οἱ χωρικοὶ ἐμάνθανον ὅτι ἐγὼ ἐγκατέλειψα τὰς χῆνάς μου, θὰ μὲ ἀποπέμψωσι καὶ δὲν θὰ ἔχω πλέον ἄρτον.

Μικρὰ ἀνόητε! ἐγὼ θὰ τὰς φυλάξω ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας σου.

Σεῖς; ἀπεκρίθη τὸ παιδίον καταμετροῦν τὸν ξένον ἀπὸ ποδῶν μέχρι κεφαλῆς· μὲ φαίνεσθε ἀστεῖος λέγων ὅτι ἠξεύρετε νὰ φυλάξητε τὰς χῆνας! Ὅταν φύγουν ἐκεῖ κάτω εἰς τοὺς λειμῶνας, τότε θὰ ἔχω νὰ πληρώσω περισσοτέρας ἀποζημιώσεις ἀφ' ὅσα κερδίζω τὸ ἔτος!... Βλέπετε ἐκείνην ἐκεῖ μὲ τὴν μαύρην κεφαλήν, ἥτις ἀνήκει εἰς τὸν Ἰωάννην Κλαύδιον, τὸν κηπουρὸν τῆς ἐπαύλεως; εἶνε σατανικὸν ζῶον, πρόθυμον εἰς λειποταξίαν, πανοῦργον, ὡς πάντες οἱ αὐλικοί. Ἀφοῦ ἀναχωρήσω, θὰ κάμῃ ὡραῖα πράγματα. Ὄχι τοῦτο δὲν μὲ ἀρέσκει.

Ὁ βασιλεὺς κατέβαλεν ἀγῶνα διὰ νὰ μὴ ἐκραγῇ εἰς γέλωτα· ἀλλ' ἐπαναλαβὼν τὴν σοβαρότητα.

—Διατί, εἶπε, δὲν θὰ εἶμαι ἱκανὸς νὰ ὁδηγήσω ἀγέλην χηνῶν, ἐγὼ ὅστις κυβερνῶ ἀνθρώπους;

—Σεῖς; ἀπεκρίθη ὁ νεανίσκος, καταμετρῶν πάλιν τὸν μονάρχην· θὰ ἦνε νόστιμοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι!... Ἄ! ἐννοῶ, εἶσθε γραμματοδιδάσκαλος· λοιπόν! οἱ μαθηταὶ εἶνε εὐαγωγότεροι τῶν χηνῶν.

—Πιθανόν· ἀλλ' ἐν συνόμῳ, θέλεις, ναί, ἢ ὄχι· νὰ ὑπάγῃς νὰ φέρῃς τὸ βιβλίον μου;

—Ἐπεθύμουν πολύ, ἀλλά...

Ἐγὼ ἐγγυῶμαι διὰ πᾶν ὅ τι συμβῇ καὶ θὰ πληρώσω τὴν ζημίαν, ἐὰν ὁ ἀγροφύλαξ κάμῃ κατὰ σοῦ ἔκθεσιν δικαστικήν.

Αὕτη ἡ ὑπόσχεσις τέλος πάντων κατέπεισε τὸ παιδίον. Ἐσύστησεν εἰς τὸν βασιλέα καλῶς νὰ ἐπαγρυπνῇ τὴν χῆνα, τὴν ὁποίαν ἐπωνόμασε κηπουρὸν τῆς ἐπαύλεως, μεγαλοπρεπὲς ἄρσεν ζῶον μὲ πτέρωμα μελανόλευκον, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ἕξιν νὰ παρασύρῃ ὅλην τὴν ἀγέλην. Ἔπειτα ἀφοῦ τῷ ἐνεχείρισε τὴν μάστιγα, ἀνεχώρησε μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του, ἀλλὰ σχεδὸν εὐθὺς ἐσταμάτησε καὶ ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῶν βημάτων του.

—Τί θέλεις νὰ εἴπῃς; τὸν ἠρώτησεν ὁ Μαξιμιλιανὸς Ἰωσήφ.

—Κροτήσατε τὴν μάστιγα, τὸν ἐπρόσταξεν. Ὁ βασιλεὺς τὸν ὑπήκουσεν, ἀλλὰ τὸ σωφρονιστήριον ὄργανον ἔμεινεν ἄφωνον.

—Τὸ ἐσυμπέρασιν, ἀνακράζει τὸ παιδίον. Ἰδοὺ εἰς γραμματοδιδάσκαλος ὅστις θέλει νὰ γείνῃ φύλαξ χηνῶν καὶ ὅστις δὲν ἠξεύρει οὔτε νὰ κροτῇ τὴν μάστιγα!

Συγχρόνως τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς χεῖράς του καὶ τῷ δεικνύει πῶς πρέπει νὰ τὴν μεταχειρίζηται.

Ὁ μονάρχης καταβάλλει μεγάλας προσπαθείας διὰ νὰ φυλάξῃ τὸ σοβαρόν του· ἐν τοσούτῳ κατώρθωσε νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβε, καὶ ἀφοῦ ἐπέτυχε νὰ κροτήσῃ ὁπωσοῦν τὴν μάστιγα, τὸ παιδίον τῷ ἐσύστησε νὰ κάμῃ καλὴν χρῆσιν αὐτῆς καὶ ἀνεχώρησε δρομαῖον. Τότε μόνον ὁ βασιλεὺς ἄφησεν ἐλευθέραν διέξοδον εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ γέλωτος.

Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ πτερωτὴ φυλὴ ἠσθάνθη ὅτι δὲν εὑρίσκετο πλέον ὑπὸ τὴν χεῖρα τοῦ μικροῦ ἀλλ' αὐστηροῦ κυρίου της. Ὁ κηπουρὸς τῆς ἐπαύλεως ἐκτείνει τὸν λαιμόν, ῥίπτει τὰ βλέμματα κύκλοθεν καὶ ἐκβάλλει τρεῖς φορὰς ἓν ἠχῶδες κουὰκ κουάκ. Ὅλη ἡ ἀγέλη ἀποκρίνεται εἰς τὴν πρόσκλησιν, κτυπᾷ τὰς πτέρυγας, καὶ ὡς σωρὸς πτερῶν ὑψωθεὶς ὑπὸ τῆς θυέλλης, ὁ πτερωτὸς ὅμιλος διασκορπίζεται καθ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος καὶ τρέχει πανταχοῦ κτυπώμενος ἀμοιβαίως εἰς τὰς παχείας νομὰς τῆς λίμνης.

Ὁ βασιλεὺς κράζει εἰς μάτην· θέλει νὰ κροτήσῃ τὴν μάστιγα, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθόνει, τρέχει δεξιά, τρέχει ἀριστερά. καὶ δὲν κάμνει ἄλλο, εἰμὴ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν λειποταξίαν τῶν βραδυποροῦσῶν. Κάθιδρος καὶ πνιγόμενος ἀπὸ γέλωτα ρίπτεται τέλος πάντων ἐπὶ τοῦ κορμοῦ δένδρου χρησιμεύοντος ὡς θρόνος εἰς τὸν νόμιμον ὁδηγὸν τοῦ πτερωτοῦ τούτου λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἐγκαταλείπει εἰς ὅλας τὰς ἀταξίας τῆς ἀνταρσίας.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν! εἶπε τέλος πάντων καθ' ἑαυτόν, τὸ παιδίον εἶχε δίκαιον· εὐκολώτερον εἶνε νὰ κυβερνᾷ τις χιλιάδας τινὰς ἀνθρώπων παρὰ μίαν μόνην ἀγέλην πτηνῶν. τὰ ὁποῖα ἀνοήτως ὀνομάζουσι κατοικίδια. Καὶ ἐντοσούτῳ αὐτὸς ὁ ἐπάρατος κηπουρὸς τῆς ἐπαύλεως ἔγεινεν ἀρχηγὸς τῆς ἀνταρσίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μικρὸς βοσκός, εὑρὼν τὸ βιβλίον, ἐπανήρχετο εὐθύμως ἐπὶ τῶν βημάτων του. Ἀλλὰ τὸ βιβλίον διέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν του, ὅταν, φθάσας πλησίον τοῦ βασιλικοῦ ἀντικαταστάτου του, εἶδε τὴν νόσιμον ἀπερισκεψίαν, τῆς ὁποίας εἶχε κατασταθῆ αἴτιος.

—Καλὰ ἔλεγα ὅτι δὲν καταλαμβάνετε τίποτε, ἀνέκραξε κλαῖον ἀπὸ λύσσαν καὶ ἀπελπισίαν. Ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσω νὰ τὰς συνάξω μόνος μου· πρέπει νὰ μὲ βοηθήσητε.

Ἀφοῦ τὸν ἐδίδαξε πῶς ἔπρεπε νὰ φωνάζῃ, νὰ ἐκτείνῃ καὶ νὰ κινῇ τοὺς βραχίονας, ἔτρεξε πρὸς τὰς χῆνας τὰς μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένας. Ὁ βασιλεὺς κατέβαλε μεγάλας προσπαθείας καὶ μετὰ κόπους καὶ δρόμους ἀτελευτήτους κατώρθωσαν τέλος πάντων νὰ γίνουν κύριοι ὅλης τῆς ἀγέλης. Τότε μόνον τὸ παιδίον τὸν ἤοχισε νὰ ἐπιπλήττῃ ἀδέξιον ἀντικαταστάτην του.

—Ποτέ, ἐπρόσθεσε, δὲν θὰ ἐμπιστευθῶ πλέον τὴν μάστιγά μου εἰς ἕνα κύριον ὡς ὑμᾶς καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ἂν ἤθελε μὲ παρακινήσει νὰ ἐγκατακείψω τὸ ποίμνιόν μου, ἤθελον ἀρνηθῆ τὰ χρήματά του.

—Ἔχεις, δίκαιον, καλόν μου παιδίον, ἀπεκρίθη ὁ Μαξιμιλιανὸς Ἰωσὴρ διαρρηγνύμενος εἰς γέλωτα· σὲ βεβαιῶ ὅτι ἤθελε φανῆ τόσον ἀδέξιος, ὅσον ἐγώ, διότι, βλέπεις, ἐγὼ αὐτὸς εἶμαι ὁ βασιλεύς.

—Προσπαθήσατε ἄλλον νὰ ἀπατήσητε· λάβετε τὸ βιβλίον σας καὶ ἐπιστρέψατε ὅθεν ἤλθατε. Λέγει ὅτι εἶνε βασιλεὺς καὶ εἶνε τόσον ἀδέξιος!

—Μὴ δυσαρεστῆσαι ἐναντίον μου, τῷ εἶπεν ὁ ἀγαθὸς μονάρχης δίδων αὐτῷ ἀκόμη τέσσαρα φιορίνια, σὲ ὑπόσχομαι ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ φυλάξω πλέον χῆνας.

Το παιδίον ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καὶ εἶπε τέλος πάντων.

—Ὅστις καὶ ἂν εἶσθε, εἶσθε ἕνας πολλὰ καλὸς κύριος· ἀλλὰ τέλος πάντων: *ἕκαστος τὸ ἐπάγγελμά του καὶ αἱ χῆνες θὰ φυλάττωνται καλῶς.*

Τὸ χαϊδευμένον παιδίον.

Νὰ σᾶς εἴπω τί μὲ διηγήθησαν περὶ ἑνὸς μικροῦ παιδίου!

Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ἀπεκοιμήθη βαθέως ἐπὶ σωροῦ ἀνθέων, προωρισμένων νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς στέφανον εἴς τινα ἑορτήν, ἐξύπνησεν ὡς πνιγμένον, ἔχον τὰ μέλη νεναρκωμένα, τὴν κεφαλὴν βεβαρυμένην, τόσον ἀσθενές, τόσον ὠχρόν, ὥστε ἡ μήτηρ του ἐνόμισεν ὅτι ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ. Τὰ ἄνθη ἐπισεσωρευμένα καὶ ἄφθονα, βλέπετε, εἶνε τόσον ἐπικίνδυνα ὅσον εἶνε καὶ ἐλκυστικά· δὲν τὸ ἤξευρεν αὐτὸ τὸ τόσον νέηλυ εἰς τὸν κόσμον.

Οὕτω λοιπὸν ἡ μήτηρ του μελαγχολικὴ καὶ φιλόστοργος συγχρόνως ἐπηγρύπνησεν ἡμέραν καὶ νύκτα, ἀνοίγουσα συνεχῶς τὰ παράθυρα, ἵνα ἡ μικρὰ κλίνη του ἔρχεται εἰς ἐπαρὴν μὲ καθαρώτερον ἀέρα.

Ἀλλ' αἱ εὐωδίαι τῶν ἀνθέων εἶχαν παραλύσει σχεδὸν τὰς δυνάμεις τοῦ παιδίου. Ἡ μήτηρ του ἦτο τόσον τεθλιμμένη, ὥστε οὔτε ἔτρωγε πλέον οὔτε ἐκοιμᾶτο καὶ κατέκλινε τὸν προσφιλῆ ἀσθενῆ ἐπὶ τῶν γονάτων της, μέχρις οὗ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἠσθένησε, διότι οὐδεὶς κόπος τῇ ἐφαίνετο μέγας· ἤρκει μόνον νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ μικροῦ τέκνου της.

Ηὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὥστε νὰ ἀνοιχθῶσι πάλιν οἱ κλειστοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου. Ἐσπέραν τινὰ ἐμειδίασε πρὸς τὴν μητέρα του, καὶ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐθεραπεύθησαν ἀμφότεροι.

Τότε αὕτη ἐπίστευσεν ὅτι θα ἦνε εὐγνῶμον πρὸς αὐτὴν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ τὴν ἀγαπᾷ περισσότερον, διότι καὶ αὕτη τὸ ἠγάπα περισσότερον δι' ὅλας τὰς τρυφερὰς μερίμνας, τὰς ὁποίας τῇ εἶχε προξενήσει ὁ προσφιλὴς οὗτος ἀσθενής. Ἀλλὰ τὸ ἑξῆς μετὰ κόπου ἀναγκαζόμαι νὰ ὁμολογήσω.

Δὲν ὑπῆρξε τόσον καλόν, ὅσον ἔπρεπε νὰ ἦνε. Ἂν ἡ μήτηρ του δὲν ἦτον εἰς τὴν οἰκίαν, δὲν ἄφινε τὴν τροφὸν νὰ τῷ θέσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐρώναζε καὶ ἐσυστρέφετο ὡς μικρός τις ὄφις, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας της. Ὅταν το ἐνέδυον τὸ πρωΐ, ἐκρέμαζε τὰς χεῖράς του εἰς τὰς κιγκλίδας τῆς κοιτίδος του, καὶ ἐφώναζε: «θέλω τὴν μητέρα!»

Ἡ ὑπηρέτρια προσβαλλομένη συχνὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀπέβαλε τὸν ζῆλόν της καὶ τὸ πρόγευμα ἐβράδυνε πολὺ καὶ τὰ πάντα εἶχον κακῶς. Ὅταν ἡ ὑπομονητική του μήτηρ τὸ ἐσυμβούλευε νὰ ἀναγινώσκῃ εἰς βιβλίον ἐπίτηδες δι' αὐτο ἠγορασμένον, μόλις ἀνεγίνωσκεν ἓν γράμμα καὶ εὐθὺς ἤρχιζε νὰ παίζῃ μὲ αὐτό. Ἐπειδὴ δὲ πρέπει ὅλα νὰ σᾶς τὰ εἴπω, κατεστάθη προσέτι τόσον λίχνον, ὥστε δὲν ἤπλωνε τὰς χεῖρας, εἰμὴ εἰς τὰ γλυκύσματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγέμιζε τὸ στόμα του τόσον ὥστε νὰ μὴ δύνκται νὰ ἀναπνεύσῃ. Μία τοιαύτη κατάστασις πραγμάτων δὲν ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολύ. Ἡ μήτηρ του ἤρχισε νὰ σκέπτηται καθ' ἑαυτὴν καὶ εἶπε.

Πόσον λυπηρὸν εἶνε τοῦτο! ἐλίκνισα καὶ ἐξέθρεψα αὐτὸ τὸ παιδίον καὶ ἐπηγρύπνησα κρατοῦσα αὐτὸ ἐπὶ τῶν γονάτων μου μέχρις οὗ ἐσώθη· ὀφείλω τώρα νὰ τὸ θεραπεύσω ἀπὸ μίαν ἄλλην ἀσθένειαν: τὴν κακοήσειαν. Θεέμου! ἔμπνευστόν μοι! διότι εὑρίσκω ὅτι κατέστη κάκιστον καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἦμαι οὔτε ἥσυχος οὔτε γαληνιαία ὡς πρὸς αὐτό.

Καὶ ὁ Θεὸς τὴν ἐνέπνευσε νὰ ὁμιλήσῃ οὕτως εἰς τὸν μικρὸν κακοαναθρεμμένον.

—Ἔχω νὰ σοὶ εἰπω, τέκνον, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμουν καὶ ἠγάπων τόσον ἄλλοτε, ὅτι πρέπει νὰ μᾶς ἀφήσῃς δι' ὀλίγον καιρόν. Ἔλα λοιπὸν νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ, διότι δὲν θὰ ἴδωμεν ἀλλήλους, εἰμὴ ὅταν διορθωθῆς ἀπὸ τὰς κακάς σου ἕξεις· ἐτάραξες τὴν εἰρήνην τῆς οἰκίας μου!

Τὸ παιδίον ἐστάθη ἐνώπιον τῆς μητρός του σοβαρᾶς καὶ μελαγχολικῆς· τὴν ἐθεώρησε πολὺν καιρον καὶ τὸ στῆθός του ἐξωγκώθη· διότι, ὅσον μικρὸν καὶ ἂν ἦτον, ἐσκέπτετο ὅτι οὐδέποτε καὶ οὐδαμοῦ ἤθελεν εὑρεῖ τόσον γλυκεῖαν φίλην ὡς τὴν μητέρα του καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ γίνῃ δυστυχές. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὴν ἠγάπα πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰ γλυκύσματα καὶ ἀπὸ κᾶν ἄλλο.

Ἐξερράγη λοιπὸν εἰς λυγμούς, καθ' οὓς ἡ μήτηρ του τῷ ἤκουσε λέγον·

Θὰ γίνω καλόν! θὰ γίνω καλόν!

Αὕτη ἡ ὑπόσχεσις ἤρκεσε νὰ καταπραύνῃ τὴν μήτερα, ἥτις τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τῷ εἶπε· «Σὲ πιστεύω, μὴ κλαίῃς πλέον.»

Αὕτη ἡ ὑπόσχεσις ἐξετελέσθη τῳόντι, ὡς ἐὰν ἐγένετο ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ἀκόμη καλλίτερον ἴσως· διότι εἴκοσι συμβολαιογράφοι δεν εἶνε ἐπιβλητικώτεροι ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ νὰ παρακούσῃς εἰς μίαν μητέρα, ἥτις σὲ πιστεύει, καὶ νὰ ψευσθῆς εἰς τὴν συνείδησίν σου, ἥτις εἶνε τὸ δικαστήριον τῶν μικρῶν ὡς καὶ τῶν μεγάλων παιδίων τοῦ Θεοῦ.

Κύριοι Συντάκται τοῦ Μέντορος.

Παρακαλεῖσθε, ἐὰν φανῇ ἡμῖν ἀρεστόν, νὰ καταχωρίσητε εἰς τὸν Πυθαγόραν τὸν κάτωθι μῦθον, οὗτινος ἡ ἔννοια εἶνε ὅτι ὁ ποιητὴς δὲν γίνεται, ἀλλὰ γεννᾶται.

Ἀηδόνια καὶ κουκουβάϊες.

Μιὰν ἡμέραν τ' ἀηδόνια μέσ' 'ς τὸ δάσος κελαδοῦσαν,
κ' ἤτανε καὶ κουκουβάϊες μαζεμένες καὶ τὰ 'κούσαν.
Ταῖς κατέβη 'ς τὸ κεφάλι δίχως νὰ συλλογισθοῦνε,
πῶς εἶν' εὔκολον κ' ἐκεῖνες ἀηδόνια να γενοῦνε.
Καὶ χωρὶς ν' ἀργοπορήσουν, τὸ κελάδημα ἀρχίζουν
καὶ τὸ δάσος μ' ἀηδίαν καὶ ψυχρότητα γεμίζουν.
Ἔλεγον εἰς τ' ἀηδόνια: πέτε μας εἰς τὸν Θεόν σας,
δὲν εἶν' τὸ κελάδημά μας, θαυμαστὸν σὰν τὸ δικό σας;
Διὰ ἐμπαιγμὸν ταῖς εἶπαν, θαυμαστότερον ἀκόμα·
τρέχει μέλι, τρέχει γάλα ἀπ' τὸ νόστιμόν σας στόμα.
Τὴν μεγάλην κεφαλήν σας ἐνομίζαμεν ὡς τώρα
ἀπὸ ἄλλο τι γεμάτην, ἀπ' αὐτὴν ὅμως τὴν ὥραν
Ἐνοήσαμεν ὅτ' εἶνε ἀπὸ τέτοια γεμισμένη,
κ' εἴδαμεν τὸ μέγεθός της τὸ μεγάλο τί σημαίνει.
Εὖγε! εὖγε! ὅσοι πλέον σᾶς ἀκούσουν θὰ θαυμάζουν,
Κι' ὅλοι πλέον γιὰ μεγάλους μουσικοὺς θὰ σᾶς δοξάζουν.

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν εἶπαν κ' ἔφυγαν μὲ τὴν ἰδέαν,
πῶς κ' ἐκεῖνες ἀηδόνια εἶνε μὲ φωνὴν ὡραίαν.
Ἔτυχε μίαν ἡμέραν τὰ πουλιὰ νὰ ἑορτάζουν,
κ' εἰς τὴν ἑορτὴν ἐκείνην ἦτο σύστημα νὰ τάζουν
Στοὺς τεχνίτας μουσικοὺς των κ' εἰς τοὺς καλλιφώνους δῶρα.
Πρῶτες τότ' αἱ κουκουβάϊες ἅμα ἔρθασεν ἡ ὥρα,
Μ' ἕνα πήδημα σ' τὸ μέσον ἐσταθήκαν μὲ καμάρι,
ὡς νὰ μὴν εἶχέ τις ἄλλος, σὰν ἐκεῖνες τέτοιαν χάριν.
Σύουν τὰ πτερὰ καὶ μόλις ἄρχισαν νὰ κελαδήσουν,
καὶ γιὰ τὸν Θεόν! τὸ πλῆθος ἔκραξε νὰ σιωπήσουν.
Ἐσιώπησαν ἐν τούτοις ἀλλά, τότε ὅλ' ἀρχίζουν
νὰ τὰς δέρνουν, νὰ τὰς πτύουν καὶ νὰ τὰς χονδροϋβρίζουν.
Τὰς ἔκαμαν τέλος πάντων κ' ἔφυγαν ἐντροπιασμένες,
κι' ἀπὸ τότε τὴν ἡμέραν δὲν εὐχαίνουν αἱ καϋμένες.
Ὅσοι ποιηταὶ δὲν εἶσθε πλὴν ζητεῖτε νὰ γενῆτε,
μήπως σὰν ταῖς κουκουβάϊες ὕστερα ἐντροπιασθῆτε.

Ἐν Ἀάρνακι Κύπρου.

Β. Μ.

ΛΥΣΕΙΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ.

96. Σύρος—Κῦρος—συρο(υ)ς(ι) = σύρουσι.
97. Σταυρὸς—Σταῦρος—ταῦρος.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ.

32. Οἱ ἀδάμαντες ἦσαν 128, αἱ δὲ αὐλαί, ἃς ἐπεσκέφθη, ἦσαν 6.

33. Διὰ νὰ μετρηθῇ ὁ οἶνος, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ κύριος τῆς ἀποθήκης, πρέπει νὰ γεμίσωμεν τὸ 30 ὀκάδων χωρητικότητος βαρέλλιον δίς, νὰ τὸ ἀδειάσωμεν εἰς τὸ ἄλλο τὸ χωρητικότητος 70, νὰ τὸ γεμίσωμεν ἐκ τρίτου καὶ νὰ χύσωμεν ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὸ τῶν 70 μέχρις οὗ γεμισθῇ. Τότε θὰ ἔχωμεν πλῆρες τὸ τῶν 70 καὶ 20 ὀκάδας εἰς τὸ τῶν 30. Ἀκολούθως ἀδειάζομεν τὸ τῶν 70 εἰς τὸ τῶν 100 καὶ χύνομεν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ τῶν 70 τὰς 20 ὀκ., ἃς ἐμπεριέχει τὸ τῶν 30. Τότε διὰ νὰ νὰ γίνωσι 50 αἱ 20 δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ γεμίσωμεν ἀπὸ τὸ τῶν 100 ἄλλην μίαν φορὰν τὸ τῶν 30 καὶ νὰ τὸ χύσωμεν εἰς τὸ τῶν 70.

ΛΟΓΟΓΡΙΦΩΝ.

104. Πόλεως ψυχὴ οἱ νόμοι.
105. Μήτηρ εἶνε τῆς ἀδικίας ἡ τυραννίς.
106. Ἀνὴρ ἀγαθὸς Θεοῦ εἰκὼν εἶνε.
107. Ἡ φρόνησις εἶνε καλὸν πολύτιμον.
108. Ψυχῆς ἐπιμελοῦ τῆς σεαυτοῦ.

109. Ὁ Ἄρης μισεῖ τοὺς κακούς.
110. Ἁπλῆν Ὅμηρος θεοῖς δίαιταν ἀποδίδωσιν.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΩΝ.

Τῶν 41, 42, 43, 44 τὰς λύσεις παρακαλεῖται νὰ μᾶς ςείλῃ ὁ συντάκτης αὐτῶν κύριος Μιχ. Ἰω. Πρωτόπαπα, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰς λύσεις τῶν λεξιγρίφων 13, 14, 15, 16, καὶ 21, 22, 23, τῶν ἐν τῷ Α'. τόμῳ τοῦ Πυθαγόρου.

45.

Ν α ύ π Α κ τ ο ς
Κ ύ Θ η ρ α
Θ Η β α ι
Π ε λ ο π ο ν Ν η σ ο ς
Λ ε β Α δ ε ι α
Α ἴ γ Ι ο ν.

Ε' ΚΛΕΙΔΟΣ.

Ἐγὼ μονάρχης ἄναρχος αἰῶνας βασιλεύω,
Τὸν κόσμον χαλιναγωγῶ, τοὺς βασιλεῖς δεσμεύω.
Ἐγὼ ζωὴν καὶ θάνατον εἰς τοὺς θνητοὺς χαρίζω,
Τὴν ὕπαρξιν τοὺς σύμπαντος ἐγὼ διαιωνίζω.
Λαοὺς καὶ πολιτεύματα θὰ πνίξω εἰς τὸ αἷμα
Ἓν μόνον ἓν ἀπὸ τῆς γῆς ἂν ἀποστρέψω βλέμμα.
Καὶ σύμπασα τοῦ σύμπαντος ἡ τάξις θὰ ἐκλείψῃ,
Στιγμὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας μου τὸ σκῆπτρον ἐὰν λείψῃ (1).

ΓΡΙΦΩΝ.

41. Σταγόνες ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι
42. Ἀεὶ τὰ πέρυσι βελτίω.
43. Ἐπιμελοῦ κοπίαζε ἐν ὅσῳ εἶσαι νέος,
νὰ μὴ μετανοῇς τὸ ὕστερον ματαίως.
44. Μὴ ἔριζε τοῖς γονεῦσι, κἂν δίκαια λέγῃς

ΛΥΤΑΙ.

ΣΜΥΡΝΗΣ.

Α, Ι. Μαναήλογλου 32 33 προβλ.=104—110 λογογρ.=Ε'. κλειδός.=43, 44, γρίφων.
Θεόδωρος Σταυρίδης. Ε'. κλειδός.
Ἀγαθοκλ. Γ. Κωνσταντινίδης 97 αἰνιγμ.=104—110 λογογ.
Σόλων Λεντούδης Ε'. κλειδός.=42 44 γριφ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

Κ. Ζ. Ἀγγελόπουλος. Ε'. κλειδός.—44 γρίφου.
Α. Τελατινίδης (1) Ε'. κλειδός.

(1) Παρακαλεῖται ὁ συντάκτης τῆς κλειδὸς, κ. Μανώλης ν' ἀποστείλῃ τὸ δῶρον τοῖς κυρίοις Μαναήλογλου ἐν Σμύρνῃ καὶ Ἀγγελοπούλῳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Στέφανος Χ. Π. Τζιριτίδης 97 αἰνιγμ.

Π. ΦΩΚΩΝ.

Ι. Α. Κλῆρος 33 προβλήματος=104, 106, 107, 109, λογ.

ΜΗΧΑΛΑΚΙΜΠΙΡ.

Διονύσιος Χ. Ἀποστολάτου Σάμιος, 96, 97, αἰνιγμ.=104—110 λογογριφ.=Ε'. κλειδὸς (Το κατ' ἐμὲ ἡ κλεῖς αὕτη σημαίνει αἴνιγμα καὶ τοῦτο εἶνε Νόμος)=44 γριφ.

ΒΡΥΟΥΛΩΝ.

Ἰωάννης Πλουμᾶς Χῖος 33 προβλημ. 104, 105, 107, λογογρ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

98.

Εἶμαι νῆσος, εἰς ἣν εἶδε γεννηθεὶς τὸ πρῶτον φῶς
τῆς κλεινῆς ἡμῶν Ἑλλάδος τῶν ἑπτὰ ὁ εἷς σοφός.
Ἂν τὸ ἄκρον μου δὲ κόψῃς καὶ ἀντ' αὐτοῦ γωνίαν στήσῃς,
Ἐρυθρόν, ὡραῖον ἄνθος εὐθὺς τότε θ' ἀπαντήσῃς.
Ἐὰν δὲ τῆς νήσου τ' ἄκρον εἰς τὴν θέσιν του ἀφήσῃς
καὶ' ἅπασαν τὴν προσοχήν σου εἰς τὴν κεφαλήν μου στήσῃς
καὶ μὲ τοῦ δημίου χεῖρα ἂν μὲ ἀποκεφαλήσῃς,
εἰς τοὺς τέσσαρας τοὺς δρόμους πάραυτα θὰ μὲ ἀφήσῃς.

Ι. Β. Φάχρης

99.

Ἐπὶ τὸ πέλαγος τὸ Αἰγαῖον
φαίνομαι πάντοτε ἡ αὐτή,
διατηροῦσα σχῆμα ὡραῖον
νῆσος μικρὰ καὶ Ἑλληνική.
Τὴν κεφαλήν μου πλὴν ἂν θελήσῃς
νὰ ἀποκόψῃς, θὰ σταματήσῃς
διὰ τὸν φόβον, ὃν θὰ σ' ἐμπνεύσῃ
τὸ γεννηθὲν μετὰ τὴν τομήν,
καὶ φονευμένος εἰς θέλεις πέσει,
ἂν σὲ κτυπήσῃ εἰς τὴν ψυχήν.
Ἀλλ' ὅταν πάλιν ἐσὺ προφθάσῃς
νὰ τὸ συλλάβῃς ἐκ τῶν ποδῶν
κ' ἐξ αὐτοῦ τούτου ἂν ἀποσπάσῃς
τὴν κεφαλήν τε καὶ τὸν λαιμόν,
τότε τὸ ἤδη ἐναπομένον
ἂν δυνηθῇς ἀναγραμματισμένον
μὲ καλὸν τρόπον νὰ παραστήσῃς,
ἕρπετὸν μέγα καὶ φοβερὸν
λαθραίως πως θὰ δημιουργήσῃς,
τὸ προξενῆσαν πᾶν τὸ κακὸν

Διον. Χ. Ἀποστολάτου Σάμιος.

(1) Κατὰ τὸν κύριον τοῦτον ἡ λύσις καὶ «Νόμος ἐστὶ ἡ λύσις του,
Πλὴν δύσκολος ἡ λύσις του.
Τὸ δῶρον του ἐλάχιστον,
Τὸ ἀπαιτῶ τοὐλάχιστον».
Ἀλλὰ προῦλαβεν ὁ κύριος Ἀγγελόπουλος.

100.

Εἰμὶ ἐκ Λέσβου, σύγκειμαι δὲ ἐκ γραμμάτων 14· ἰδοὺ τὸ ἀρχικὸν αἴνιγμα. Τὰ γράμματα δὲ ταῦτα ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τῶν 14 ἰδίως πως συνδυαζόμενα παράγουσιν ἄλλα 40 αἰνίγματα, τὰ ἑξῆς:

1)	Μὲ τὰ 3 6 7 8 13 14.	Νῆσ. τοῦ αἰγ. πελαγ'
2)	» » 1 2 11 8 13 14.	» » » »
3)	» » 1 11 8 13 14.	» » » »
4)	» » 2 3 1 13 14.	» » » »
5)	» » 1 3 4 13 14.	» Ἰκαρίου »
6)	» » 2 9 14.	» » » »
7)	» » 8 13 7 13 14.	» Καρπαθίου »
8)	» » 4 11 2 13 6 13 14.	» Αἰγαίου »
9)	» » 2 11 8 10 13 14.	» » » »
10)	» » 11 7 8 3.	» » » »
11)	» » 2 13 8 11 14.	Ποταμὸς τῆς Ἀραβ.
12)	» » 4 5 1 2 3 14.	» Μεσοποταμίας.
13)	» » 1 3 8 10 13 14.	» Καμπανίας »
14)	» » 2 11 7 6 13 14.	» Κιλικίας »
15)	» » 3 7 13 11 3 14.	» Γαλλίας. »
16)	» » 3 12 11 8 13 14.	» Θεσσαλίας »
17)	» » 2 13 1 3 14.	Λατίου (Ἰταλίας)
18)	» » 1 3 13 14.	» Πανονίας »
19)	» » 7 11 8 3 14.	» Φθιώτιδος »
20)	» » 1 2 5 4 3 6 7 8 13 14	Τρῳάδος.
21)	» » 2 8 13 6 13 14	Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ.
22)	» » 4 3 8 1 11 3 14.	» Ὀλύμπου.
23)	» » 2 3 7 4 13 14	» Ποσειδῶνος.
24)	» » 2 3 1 3 6 7 8 13 14	» Ἀντιπάτρου
25)	» » 2 13 7 8 13 14	» Μελάνθου.
26)	» » 2 13 6 9 6	» Τιμοθέου.
27)	» » 8 9 4 13 14	» Ἄρεως.
28)	» » 5 2 5 12 3 14	» Θησέως.
29)	» » 2 3 2 13 14	» Ἡφαίστου.
30)	» » 1 3 9 6	» Διός.
31)	» » 2 3 1 3 6 7 8 3	Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου.
32)	» » 7 3 4 9	» Πυθαγόρου.
33)	» » 3 4 12 9 10	Θεὸς παρ' Αἰγυπτίοις.
34)	» » 2 11 8 13 14	Βασιλεὺς τῆς Περσίας.
35)	» » 6 13 11 4 3 14	» Ρώμης »
36)	» » 13 10 13 14	Ζῶον τετράπουν.
37)	» » 4 11 14	» » » »
38)	» » 2 11 9 6	» » » »
39)	» » 2 3 4 3 8 5	Πόλις τῆς Κρήτης.
40)	» » 1 12 11 8 10 3	» Ἰωνίας.

Ἀχ. Μ. Καμπανάκης Ἄνδριος.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ.

ΛΔ'.

Τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον ἀριθμοῦ τινος ἀποτελοῦσιν 7. Τίς εἶνε ὁ ἀριθμός;

ΛΕ'.

Τὸ ἥμισυ, τὰ δύο τρίτα καὶ τὰ τρία ἕβδομα ἀριθμοῦ τινὸς ἀποτελοῦσιν 67. Τίς εἶνε ὁ ἀριθμός.

ΛΣΤ'.

ΚΥΒΑΡΙΘΜΟΝ.

1 8 7 4
8 . 4 .
7 4 . .
4 . . 9

Ι. Β. Φάχρη.

ΛΟΓΟΓΡΙΦΟΙ.

111. Μικροί, ναί, τέϊ. Νὰ μικροὶ θῦται.
Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδης.
112. Ὅπου ἴα, Τρίπολι, ἐκεῖ κενὸς ἢ πλεῖσται.
113. Ἐκ '^ 2ν κρήνης καὶ τ' ἄλλο 3.
Φ. Χ. Σ.
114. Ὁ Ὑκ' ἐς τί κρύπτω ; νοοῦ Μφ' ἂν ἐρῶ . . ν . . γ . .
1 . . εἰ σέ t.
115. Ὡρ' οὖς ὅλαι γῆ ἰδὲ νὲχ σὰλ ὅτ' ἵνα δεῖδ' ἄξειστα :
Π . . ἔδει ἆ δεῖ δ . . ἄξων ἀεὶ τὰ τίνι πακ' οἴν.
116. Ἔἰ κινῶ . . ν . . εἰς . . χ . . εἶμ' Ἀλῆς τῷ λόγῳ σώνει πράξ . . σ . . σ . . ν . . ἀκολουθήτω λόγῳ.
Ἀχιλ. Μ. Καμπανάκης Ἄνδριος.
117. Ἀφρὸς ἦν εἶσαι στήτω πράσσει ν' πρωτ' οὐ κρῆναι.
118. Ὤτα δέω ν' τ' ἆ μ' 1 λέγω νοῦ πράσσο ν' ἆ λίρα αἰηκαικ' ἄλλον μ' 1 φθαίγγω μ' αἴνει ἆ ὕκ' ἄκου οὖς οἱ δὲ τοῦ μέλλω ὗς.
119. Δύο γένη Σιδών, Πόται, μοῖρα κύων αἴρει θρύω ν' θἄρρεῖ εὖ ! οἱ τῇ οὐτ' ὧν αἱ ς' τῇ τ' ἴσα ραιτεῖ στῶ χρ' ὄμμα.
120. Χ Κοῦρος αἴρω τιθεὶς πόσα; ν' τ' ὗς πλῶ ὑτ' εἶσαι οἱ 1 οὕτω ἴσω ἴσοι πρῶσ τῇ θῆς ἵππε τ' ὗς δ' αἱ χρή h τ πῶλα . . .
ερωμενιπντ
Ἀναστάσιος Ἰω. Σούραλης.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΙ.

46.

. ´ Λ . .
, . . . Υ´ . . .
. . . . Κ ´ . . .
. . . . . Ο´ . . . . .
'. . . . . ´ Μ . . . . . .
.'. . . . Ι . . . . .
'. . . . Δ ´ . . .
. . ´ Η . . .
. . ´ Σ . .

Ὑπὸ Ν. Μωραΐτη.

47.

ἄνθρωπος
. ῶ . .
. . μ . . ´ . .
. . . α . . . ´ .
"' . . . λ . . . . . .
. . . . . έ . . . . . ´ .
'. . . ὁ . . . . . .
. . . ς ´ . . . . .

Ὑπὸ Α. Ι. Σούραλη.

ΓΡΙΦΟΙ.

45ος.

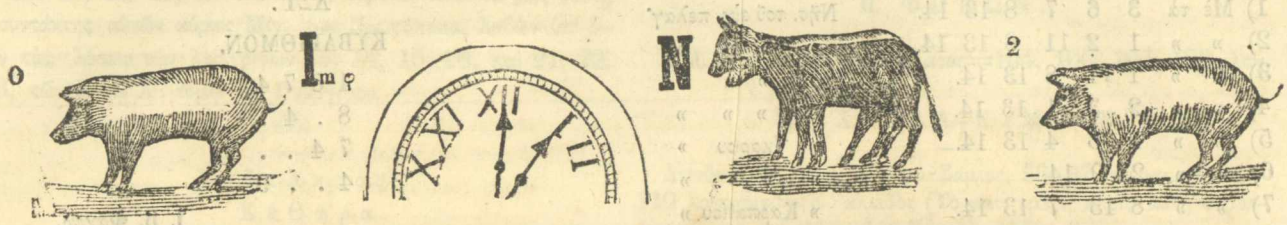

46ος. Γ. Μ. Τανταλίδου.

47ος. Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδου.

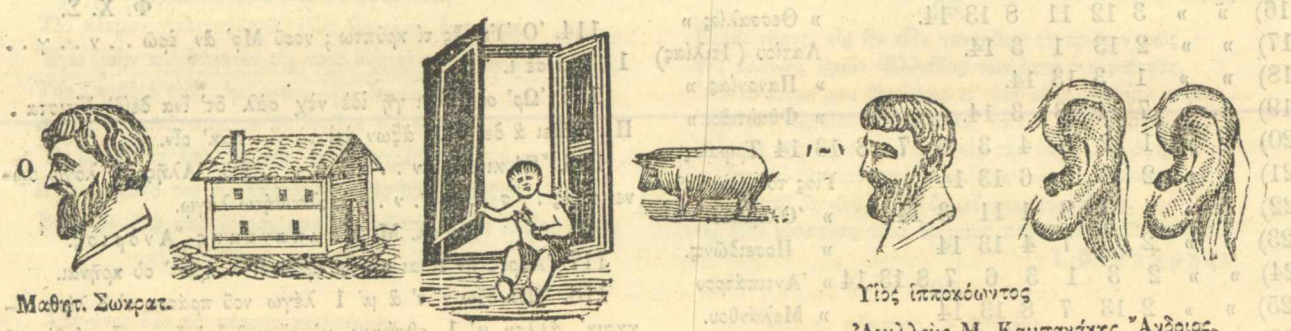

Μαθητ. Σωκρατ.

Υἱὸς ἱπποκόωντος
Ἀχιλλεὺς Μ. Καμπανάκης Ἄνδριος.

48ος.

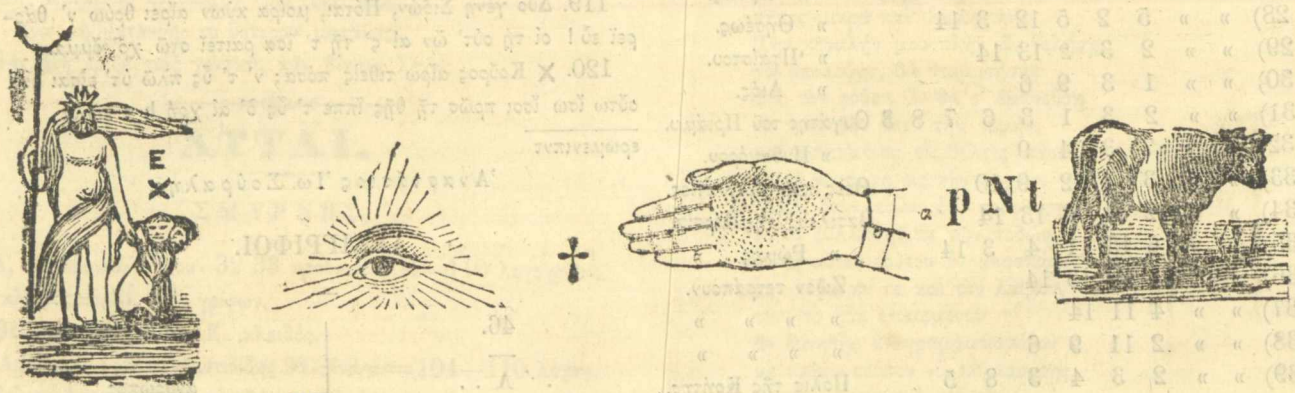

Γ. Νικολαΐδης ἐξ Ἀγ. Π. (τῆς Λέσβου.)